

Ballagási beszéd 2013. május 1.

Kedves Főapát Úr! Kedves Kollégák! Kedves Szülők, rokonok, vendégeink! Kedves Diákok! És nagy nagy szeretettel köszöntelek benneteket, akik nélkül ma lennének itt: Kedves Tizenkettedikesek!

“Azért vagyunk a világon hogy valahol otthon legyünk benne”

gyakran szoktuk idézni Tamási Áronnak e gyönyörű sorait ballagások környékén. Kedves Fiúk! Évekkel ezelőtt eljöttetek a jól megszokott otthonotokból ide, a távoli Pannonhalmára. És amikor azt mondom, hogy távoli, mindegy, hogy ezernél is több kilométert kellett megtenned, a csíki medencéből, az ország egy másik távoli pontjáról, vagy az egyik szomszédos községből, a szülői háztól akkor fényévnyi távolságra kerültél, a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumba. Majd teltek múltak a napok, hetek, hónapok és megismerted, milyen unalmas lehet a stúdium, elméled az ácsorgás és a késés, vagy a közmunka és a figyelmetlen mobilozás közötti összefüggéseken. Az idő múlásával, alig észrevehetően, az otthon mellé kezdett felsejleni az otthon fogalma. És ami kezdetben végképp elképzelhetetlen volt, jöttek olyan szünetek, amikor már azzal a kéréssel álltál elő, hogy hadd maradhassál itt a szünetben. (mert itt jobban tudsz tanulni, mert valahol érezted: már nem sokszor állhatsz majd elő ezzel a kéréssel.)

Aztán közeledett a mai nagy nap, a meghívókon már a nyomdászok dolgoztak, amikor kaptam a hírt: bajban, nem biztos, hogy vállalható! Mert hogy az egyik idézet így szól: “Hass, alkoss, gyarapíts – s a haza jókat derül”

E sort olvasva bizony volt, aki első hallásra megbotránkozott, más pedig hangos kacajra fakadt. Az ennek nyomán kibontakozó vita részleteit most nem taglalom – sokat kellett beszélnünk arról, mit is jelent ez a mondat és mit nem. Én azon kezdtem el gondolkodni, hogy mi, felnőttek, **milyen képet rajzolunk nektek**, hogy ezt az idézetet válasszátok! Milyen világot láttok, milyen világot, hazát mutatunk nektek? Bevallom, idén van az első év, amikor komolyan aggódom azon, hogy közületek akár többen is nemcsak tanulni, gyarapodni, világot látni fognak elmenni 1 évre külföldre, hanem kint is maradnak és csak néha napján, kivételes alkalmakkor fognak hazajönni.

Amikor visszatekintek az együtt eltöltött évekre, nem tagadhatom, hogy voltak benne nehézségek és nagy, váratlan bukdácsolások. De nem az ünnep fénye mondatja velem, hogy nem ezek jutnak az eszünkbe, amikor rátok gondolunk. Ti annak, amit mi iskolánk jövőképében az ideális iskoláról írunk, számos elemét élénk éltétek. A jövőképben megfogalmazott mondatunk, miszerint

“Iskolánk sokszínű kibontakozási lehetőséget biztosít a keresztény hit, a közösségi élet, a tudomány, a művészetek és a sport terén.”

számotokra nem maradt elmélet, hanem hétköznapi valóság lett.

A reggeli ébresztőtől az esti takarodóig minden szünetben és lukas órában és gyakorló időben zongorajáték, Chopin, Schubert, Brahms szűrődött fel a szobámba. Sétaidőben nem tudtam úgy kimenni a várkörre, hogy ne találkozzak több futó csapattal. Tanítási órákon nem egyszer kaptuk azon magunkat, hogy izgalmas párbeszéd folyik diák és tanár között. Büszkék vagyunk rátok: a döntős, sőt dobogós, sőt aranyérmes OKTV helyezésekre. A koncertekre, a big bandre. A zseniális Szent Márton hétre és a fergeteges farsangra. Amibe belekezdtek, abban nagyot akartatok alkotni. Ezzel mintegy megmutatták: amikor iskolátok arról beszél, hogy küldetése a teljes személy megszólítása: ti ezt beszéd helyett egyszerűen élénk éltétek. Hatalmas erőfeszítés, kitartás, elszánás kellett ahhoz, hogy az idei évben több számban az ország legjobb, leggyorsabb futói közületek kerüljenek ki! Hogy a régi hagyományokat újra élesztő vívó csapatunk dobogóra állhatott!

Igazi közösséggé váltatok. A Szentírás felszólítása: “Karoljátok fel tehát egymást, amint Krisztus is felkarolt benneteket” természetes lett számotokra. Így váltatok igazi osztályközösséggé, ahol nélkülözhetetlen helyet szerezhett az is, aki nem került fel az “akikre büszkék vagyunk” még nem létező táblájára.

Ballagási meghívótok másik idézete így szól: “Törd át gátjaidat – a világ legyél te magad.” Azt hiszem nem kell folytatnom az előbb megkezdett sort, hogy lássuk: ti megindultatok ezen az úton, ahogyan a legjobbat, legnemesebbet hoztátok ki magatokból. Most amikor útnak indultok, azt kívánom nektek, hogy kint, a nagybetűs életben is, tudjátok folytatni, amit elkezdtek itt, Pannonhalmán. Hogy tudjatok alkotni, szépet, nagyot. Magatokból nekünk, társaitoknak. Akik az úton valahol együtt járunk veletek, akkor is, amikor ti hazamentek és mi itthon maradunk. Mert azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne. És még egy óhaj: kívánom nektek, kezetek munkája nyomán úgy változzon meg ez az ország, a hazánk, hogy amikor 30 év múlva eljöttök majd gyermeketek ballagására, akkor a meghívón könnyes szemmel olvashassátok, nem tanári nyomásra, nem szülői kényszerből Kölcsey sorait:

“Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül!”

Kedves Ballagó Tizenkettedikesek!

Isten veletek!